

Wie ging naar Assad: het Vlaams Belang, of Dewinter?

't Pallieterke - 01 Apr. 2015
Pagina 2

Vraag het maar aan de sp.a, waar voorzitter Bruno Tobback weigerde ook maar enige verantwoordelijkheid te nemen voor het tegenvallende resultaat, waardoor de partij nu verdeeld is en de partijleden vechtend over de straatstenen rollen.

In het recente verleden kon het Vlaams Belang daar ook wat van, maar men heeft daar blijkbaar uit zijn fouten geleerd: Annemans en Dewinter sloegen deze keer een publiek mea culpa en kondigden aan dat een jongere generatie de zaak moest overnemen. Een nieuwe jonge voorzitter, Tom van Grieken, werd relatief snel eendrachtig op het schild gehesen, en die stelde een relatief jong partijbestuur samen, waarin Annemans en Dewinter geen plaats meer hadden. Een nieuwe start dus voor een nieuwe tijd, gedreven door pure noodzaak: het is nu opnieuw winnen, of onder de kiesdrempel duiken en verdwijnen.

Jeugd

Of er echt een 'masterplan' achter schuilt, weten we niet, maar de nieuwe koers van het VB is sindsdien duidelijk merkbaar. Inhoudelijk is er niets veranderd, maar er worden nieuwe, jongere woordvoerders naar voren geschoven, die minder grimmig uit de hoek komen, die geleidelijk aan groeien in hun rol, en die in de pers nog niet eerlijk behandeld worden, maar tenminste toch af en toe aan bod komen. Vlaams Parlements lid Tom van Grieken zelf, Kamerlid Barbara Pas, en zeker Chris Janssens, groeiend in zijn rol in het Vlaams Parlement: zij gaan rustig en doordacht te werk. Enerzijds vallen zij de N-VA aan op de communautaire flank, wat een goede optie is. Aangezien de N-VA alle communautaire eisen zelf voor vijf jaar begraven heeft, kan het VB rustig proberen de Vlaams-nationale kiezer terug te charmeren.

Anderzijds wordt gewezen op het onvermogen van N-VA om de echt grote verandering inzake massa-immigratie tot stand te brengen: het probleem van de massale instroom van asielzoekers is niet opgelost, verre van. De N-VA wordt daar steeds kwetsbaarder: met de 'harde' posten inzake immigratie in de federale regering in haar handen, kan zij moeilijk nog langer zeggen dat de PS een echt immigratiebeleid blokkeert. In die optiek was de VB-top erg blij met de fout van De Wever om de PEGIDA-betoging in Antwerpen te verbieden: het VB heeft weinig of geen vat op het PEGIDA-gebeuren, maar de arrestaties en de GAS-boetes deden honderden mensen opnieuw nadenken over hun stem voor N-VA. Op de Facebookpagina van PEGIDA klinkt het massaal: 'volgende keer terug VB'.

De nieuwe aanpak van de nieuwe VB-ploeg lijkt te werken. In recente kiespolls klimt het VB gestaag, naar ergens tussen 7 en 8 procent, terwijl de N-VA iets van haar astronomische scores, rond 30 procent, moet prijsgeven. Dat zijn hoegenaamd nog geen feestelijke scores, maar het lijkt wel te bevestigen dat een VB dat wat minder vuilgebekt is en de N-VA slim op haar zwakke plekken duwt wel degelijk een deel van de verloren schapen terug naar de vertrouwde stal kan lokken.

Syrië

Maar dan is er natuurlijk Filip Dewinter. Gedreven door een onblusbare energie en bakken ervaring, voelt hij zich maar op één plek in zijn sas, en dat is in de schijnwerpers. Eerst werd volgens het traditionele recept een 'Antwerpse' campagne gelanceerd onder het motto 'oost west, thuis best', die kracht werd bijgezet met een 'stunt': het verloten van gratis vliegtickets richting herkomstlanden. Een noodzakelijke stunt om de media te halen, zoals Dewinter zegt? Of een onvolwassen vorm van aandachtzoekij die contraproductief is, zoals jongere VB'ers zeggen? Alleszins kon voorzitter Van Grieken dat nog laten passeren, omdat het 'maar' een Antwerpse campagne was.

Helemaal anders werd het toen Filip Dewinter, omringd door de trouwe luitenanten Anke van dermeersch en Jan Penris, op de koffie ging bij de Syrische leider Assad en hem via Twitter prees als een bewonderenswaardig man. Ook daar kan inhoudelijk weer over gediscussieerd worden: zelfs als Dewinter gelijk zou hebben met te zeggen dat Assad gesteund moet worden, is dit een thema dat het VB in eigen land stemmen gaat opleveren? Er is echter een belangrijke vraag. Wie ging er nu eigenlijk bij Assad op bezoek: Filip Dewinter in eigen naam, of het Vlaams Belang? Deze keer liet voorzitter Van Grieken er geen twijfel meer over bestaan: hij nam publiek afstand van Dewinter, en hij liet weten dat 'hij de uitnodiging zou geweigerd hebben'.

En nu?

Zowel Dewinter als Van Grieken haastten zich om te laten weten dat alles weer koek en ei is, maar niets is natuurlijk minder waar. Dat de jonge voorzitter amper een halfjaar na zijn aantreden genooddaakt is publiek afstand te nemen van het absolute boegbeeld Dewinter, is een politiek feit van de eerste orde. Opnieuw bevindt het VB zich in een situatie die potentieel gevaarlijk is voor het prille herstel van de partij. Want er is het partijbestuur van het VB, en er is Dewinter. Kan een partij die met de kiesdrempel flirt zich dat

veroorloven? De vraag stellen, is ze beantwoorden. Op een schip kan er maar één kapitein zijn, zeker als het zich nog steeds in zwaar weer bevindt.

Copyright © 2015 Uitgeverij 't Pallieterke. Alle rechten voorbehouden